

Írta: Isabella S., 11 éves, USA, Utah

Pár hete volt az öcsikém, Gabriel születésnapja. Hét éves lett volna, de cerebrális parézise volt, és két éve elhunyt. Az Elemiben a Gecsemáné című dalt énekeltük. Minden szava világos és jelentőségteljes volt. A szoba megtelt a Lélekkel.

Az ének után Webster nővér bizonyosságát tette Jézus Krisztus engeszteléséről. Ez még jobban betöltötte

Újra látni fogom az öcsémet

a szobát a Lélekkel. Ezután a testvéréről beszélt, aki néhány éve hunyt el. Erről eszembe jutott Gabriel, és majdnem elsírtam magam. Arra gondoltam, amikor utoljára öleltem magamhoz Gabe-et. Szomorú érzés volt, de békét is éreztem.

Webster nővér elmondta, mennyire örül, hogy tudhatja, viszont fogja látni a testvérét. Azt mondta, tudja, hogy mindannyian látni fogjuk majd az elhunyt szeretteinket.

Az Elemi után megöleltem Webster nővért. Együtt sírtunk néhány percig. A Lélek jelenléte nagyon erős volt. Azt mondta nekem, hogy újra látni fogom az öcsikémet, és hogy Jézus Krisztus engesztelése nemcsak a bűnösökért volt, hanem a szenvedőkért is. Megkérdezte, mi az, amiért a leginkább hiányzik nekem Gabe. Azt válaszoltam, hogy a legjobban a nevetése hiányzik.

Elmondtam Webster nővérnek, hogy szomorú voltam, mert a héten volt Gabriel születésnapja, és nagy szükségem volt rá, hogy tudjam: újra látni fogom az öcsémet. Megnyugtató, hogy a könnyeink örömkönnyeek. Éreztem a Lelet, és tudtam, hogy igaz, amit mond. Biztos vagyok benne, hogy újra látom majd Gabrielt, és ettől olyan boldog vagyok! Nagyon szeretem. Tudom, hogy Jézus Krisztus szeret engem, és emiatt az életét adta azért, hogy újra láthassam Gabrielt. ●

A Gecsemáné című dalt megtalálod a 2018. márciusi Jóbarátban.

Lásd Jöjj, kövess engem!: Húsvét.